

Táhli se za sebou jako procesí, trojice kluků a jedna holka. Jejich usárny byly po celodenním pochodu těžké jako hříchy celého lidstva a nohy obuté do kanad jen zoufale prosily po chvíli odpočinku. Šli jeden za druhým, aby se vzájemně v rychle houstnoucím šeru neztratili. Soutěska, kterou procházeli, byla asi tím nejpodivnějším místem, na jakém se kdy ocitli. Byla to úzká, sotva pár metrů široká průrva, jejíž stěny byly tvořeny jen černou, takřka kolmou skálou, po které na mnoha místech stékaly pramínky vody. Pocit slizského a vlezlého vlhka byl velice silný a měli jej všichni, snad jen s tím rozdílem, že Rox - jejich vedoucí - si jej odmítal přiznat.

Chodníček, tvořený černými, nahrubo otesanými kameny, se jim pod nohama často ztrácel pod vrstvami divokého maliní a ostružiní, jehož šlahouny tvořily sice nízkou, avšak do neprostupna zapletenou síť. Bylo to nejspíš štěstí, protože po vlhkých, kluzkých kamenech by se šlo jen velice špatně. Celé místo působilo pochmurně a tísnivě a vzbuzovalo dojem, že tudy už desítky let neprošla lidská noha.

„Krucí,“ zaklela dívka, jejíž noha se zapletla do zvlášť husté změti porostu.

„Co je, Cony?“ zeptal se ustaraně Berry, který kráčel před ní.

„Ale nic. Jen jsem se zapletla. Už je to dobrý,“ zahučela dívka.

„No co se divíš,“ pravil značně jízlivým tónem Slepejš. „Když nás vede

Rox, jinak to nejde. Taky můžeme být rádi, že se nebrodíme močálem, vid' Roxíku?“

„Jdeme dobře,“ odpověděl Rox. Jeho hlas zněl celý den stoickým klidem, ale s blížící se nocí dostával mírně nervózní tón.

"Nejdeme dobře," zahulákal zčistajasna Berry, ve kterém jakoby najednou vzplál dlouho potlačovaný vztek.

"Jdeme blbě a ty to moc dobře víš. Zakufrovali jsme už někdy odpoledne, a jen tvoje pitomá hrdost ti brání přiznat, že je to tak. Vůbec nevíš, kde jsme a kam jdeme a prostě jen doufáš, že to nějak dopadne."

"To není pravda, vedu nás podle mapy. Tu cestu jsem si prostudoval dobře, možná, že jsme maličko odbočili, ale směr máme dobrý," bránil se Rox.

"To určitě," uchechtnul se zle Berry. "Už jak jsme vešli do toho lesa, bylo mi jasné, že nás vedeš špatně. Neměli jsme jít nahodou po polní cestě?"

"Původně ano," připustil Rox. "Ale lesem je to...lepší," dodal nejistě.

"A ještě lepší by bylo, kdyby sis nechal své nesmyslné výmluvy! Celou dobu nám tady vykládáš, jak dobře znáš cestu. Napřed jsme měli vidět větrný mlýn u cesty. Žádný jsme nepotkali! Pak přišel les místo pole, a hned potom ten potok. Podle tvé geniální mapy jsme měli jít po jeho proudu po levé straně. Jenže my šli proti proudu! A nakonec tenhle kaňon. Kde, řekni mi, kde ho v té své mapě máš?!" zuřil Berry.

"Ano, máš pravdu, žádná skalní průrva na mé mapě není," odpověděl Rox důstojně. "Nevím proč tam není, ale myslím, že na tom nezáleží. Jdeme správným směrem o tom jsem přesvědčen a nejpozději do půl hodiny budeme u řeky. Tak jsem ostatně cestu naplánoval."

"Jenomže jsi říkal, že u té řeky budem už odpoledne," namítl Slepejš. "Teď už je skoro noc a my vůbec nevíme kde jsme a kde budem spát."

"No dobře, tak jsme asi někde špatně odbočili, ale tu řeku jsme v žádném případě minout

nemohli. Je prostě před náma. Chvilíčku počkejte, uvidíte, že co nevidět budem u ní."

"Ale vždyť už je skoro tma," ozvala se Cony. "Vůbec nevidím, kam šlapu. Ještě někam spadneme a co pak?"

"Stejně musíme jít dál, nic jiného nám nezbývá," řekl hlasem chvějícím se potlačovanou zlostí Berry. "Tady se nikde bivakovat nedá."

"Do dvaceti minut jsme u řeky," uklidňoval je Rox.

"Víte jak mi to tu připadá?" řekl po chvíli ticha Slepejš, který se rozhlížel po ztemnělých stěnách soutěsky. "Jak je v bibli to Údolí stínů smrti, taková temná rokлина..."

"Sakra nech si to," vyjel rozčileně Rox. "Proč podrýváš morálku mužstva?"

"Já nejsem mužstvo," upozornila je Cony. "A ten pocit mám taky," dodala stísněně.

"Dovedu vás, kam jsme slíbil, vy nevěřící Tomášové - když už vytahujete tu bibli," ušklíbl se Rox. "Od přírody mám orientační smysl."

"Jo, ty určitě," odfrkl si Berry. "Zabloudil bys ve vlastním domě."

Následovalo dalších deset minut klopotného pochodu a i když už byla tma jako v pytli, zdálo se, že situace se přece jen začíná vyvíjet podle Roxova přesvědčení. Stěny kaňonu se pomalu rozestoupily a roztáhly do stran, kde kamenný masív postupně vystřídala travnatá stráň. Stezka

jim pod nohama pomalu klesala a z temnoty před nimi se ozval hluboký a nezaměnitelný šum vodního toku. Neviděli jej - mlžné chuchvalce, které se odkudsi objevily a svojí bílou slepotou dokonale vystřídaly hlubokou temnotu kaňonu, jej zcela zakryly, ale ten zvuk, hukot valící se vody, šplouchání drobných vlnek a cákání o kameny u břehu, to vše jej prozrazovalo. Stáli vedle sebe, tváře obrácené do údolí řeky a vdechovali vůni vody. Byl to zvláštní pach, něco takového nikdy necítili. Jakoby to snad ani nebyla vůně, jen jakýsi pocit. Pocit nalezení něčeho dávno minulého a ztraceného, něčeho, co je staré jako svět sám, a při tom je to tak tajemné a skryté lidským pohledům. Jakoby se po letech bloudění vrátili do rodného domu, zchátralého a polorozpadlého, avšak přesto pořád čpícího tou nedefinovatelnou, ale důvěrně známou vůní vzpomínek.

„Tak co, kdo měl pravdu?“ vytrhl je z rozjímání Roxův hlas. Zněl vítězstvím a triumfem. „Slíbil jsem vám, že vás sem dovedu. A jsme tady. Nevěřili jste mi, nadávali, ale já jsem vytrval. A udělal bych to znovu, to mi věřte. Člověk nesmí ustupovat, když je přesvědčen o své pravdě. Kde by byl svět, kdyby Kolumbus ustoupil tlaku námořníků a vrátil se domů?“

„No jo, Kolumbe, nech si své přednášky a radši mi řekni, jak se dostanem na druhou stranu,“ odbyl ho Berry.

„Je tady přívoz, už jsem vám to říkal. Teď už určitě nefunguje, převozník spí, nebo je někde v hospodě, ale zítra ráno...“

„A kde budem spát?“ skočila mu Cony do řeči.

„To máš jedno, třeba hned tady,“ řekl Rox a zadupal kanadou do země.

„Tak jo, mě je to úplně jedno, jsem utahaná jako kotě.“

Cony shodila usárnu ze zad a začala ji rozbalovat. Slepejš se tázavě podíval na ostatní. „Půjdem na dřevo?“

"Nic takového," mávl rukou Rox. "Je už stejně pozdě, teď se mi nechce chystat ohniště."

"To je fakt, nemá to smysl. Kafe si uvaříme až ráno. Hledat dřevo bez baterky a ještě v té mlze je blbost," přidal se Berry. Jeho hlas zněl určitou smířlivostí, jakoby se chtěl Roxovi omluvit za své minulé nedůvěřivé výpady a pochybnosti.

"Fajn, tak jdem chrnět," řekl Rox.

Rozbalili usárny a roztáhli karimatky a spacáky. Na chvíli se na ně posadili a zatímco Cony už vedle nich spokojeně oddychovala, ti tři si ještě rozdělili čtvrtku chleba a půl tyčky loveckého salámu. Nakonec ještě Slepejš odkudsi vytáhl láhev desítky a dal kolovat.

"Víte, co říkal Werich? Že když sedíte s mokrým zadkem v pět hodin ráno u řeky a čučíte na splávek, tak není nic lepšího, než láhev teplé desítky a deset deka salámu z konzumu," řekl zamyšleně Slepejš.

"To měl recht," pokýval hlavou Rox. "Já bych ho jen doplnil, že stejně to chutná i o půlnoci a nemusíš mít ani nahozeno."

Slepejš si zívá. "Asi se s vámi rozloučím, ta cesta mi teda dala. Skoro nevidím na oči," řekl, zkopl z nohou kanady a zasunul se do spacáku.

"Čím to, že ten Slepejš má tak dobré nápady?" zahuhlal Rox a ihned napodobil svého přítele.

Berry škrtl zapalovačem a do noci zazářilo rudé světélko jeho startky. Obláčky kouře se mísily s hustou mlhou, která je obklopovala a slabý větřík je odnášel někam pryč.

"Dobrou," řekl po chvíli, ale žádný z jeho přátel mu už neodpověděl.

Bůhví, kde to jsme, pomyslel si ještě rouhavě těsně potom, co típl oharek cigarety o podrážku kanady a zalehl do svého spacáku. Ráno je přivítalo šedivou sychravostí. Po obloze se hnala těžká mračna, ze kterých muselo každou chvíli začít pršet. Vzbudili se všichni ve stejnou dobu, ale nikomu se do pošmourného jitra nechtělo vstávat. Leželi a rozladěně koukali do olověného nebe.

"Už jste taky vzhůru?" zeptal se Slepejš.

"Hm," ozvalo se ze třech dalších spacáků.

"Tak co, vstáváme?" navrhl Rox.

"Ještě mě chvíličku nechte," zakňourala Cony. "Já jsem po tom včerejšku ještě strašně unavená. Zajděte třeba na dřevo a uvařte mi někdo čaj."

"Tak jo," souhlasil Rox, rázně se posadil a upřel svůj pohled přímo na řeku, jejíž voda olizovala břeh jen pár metrů od nich.

V tu chvíli se mu oči rozevřely úžasem a dech se zastavil. Pohled na řeku před sebou jej zcela paralyzoval, takže i Slepejšova otázka: "Jak se dostanem k tomu přivozu?" zůstala pár vteřin bez odpovědi.

"Už jsme... tady," vypravil ze sebe Rox těžce, jako by ho někdo škrtl.

Tón jeho hlasu způsobil, že se všichni ostatní okamžitě posadili a zhlédli přímo před sebe.

"Pane bože," hlesla Cony. Ostatní už neřekli ani to.

Voda v řece byla černá, jako ten nejčernější tér. Valila se před nimi v mohutné jednolité mase, bez vlnky, bez jediného šplouchnutí. Nad ní se těžce převalovalo několik posledních mlžných chuchvalců. Samotný děsivý dojem z toku však nebyl ničím, proti dvěma naprosto nepravděpodobným, ale o to více šokujícím faktům. Těsně u břehu stála převozní lodice a na její zádi se o dlouhé veslo opírala vyschlá, zkroucená postava převozníka v černém plášti. Jeho paže vyčnívající z oděvu byly jen bílé kosti a tvář otočená ke čtveřici nebyla ničím jiným, než do hrůzostrašna rozšklebenou lebkou, v jejíž bezmasých čelistech zlověsně praštělo. Lano táhnoucí se od příďe lodice bylo omotáno kolem dřevěného zpráchnivělého kůlu zaraženého do země. Oči všech čtyřech se nyní upřely na dřevěnou ceduli, která byly přibita k vršku kůlu a na níž bylo vypáleno jediné, vševysvětlující slovo. Bylo to jméno řeky, staré jako svět sám a děsivé jako samotná neodvratitelnost osudu, který zosobňuje: STYX.